

Tanúság

A NAGYMAROSI EGYHÁZKÖZSÉG HÍRLEVELE

XX. évf. 2015 ÚRNAPJA

Az egyház az Eucharisziából él

A fent idézett gondolattal kezdte Szent II. János Pál az Oltáriszentségről szóló enciklikáját. Valóban belőle élünk, mert ha nem, akkor hitünk sivárrá, üressé válik. Az egyház belőle él, benne ver gyökeret!

Megszoktuk a szentmisét. Megszoktuk és természetesen vesszük, hogy a második isteni személy, Jézus Krisztus jelen van a kenyér és bor színe alatt. Az évente ismétlődő Úrnapja segíthet abban, hogy lefűjjük azt a porréteget, mely újra és újra elfedi annak a csodálatos ajándéknak a titkát, melyet Eucharisziának nevezünk, s ez elindíthat bennünk néhány gondolatot, hogy tisztán és világosan felragyoghasson hitünk nagy misztériuma.

Az egyház az Eucharisziából él – és én? Én, aki az egyház élő tagja vagyok, belőle élek? Valányszor, mikor nem állok be az áldozók sorába, kényelemből, restségből, vagy mert nincs kedvem gyónni, visszautasítom Krisztus jegyajándékát, melyet az egész egyháznak - s így nekem is adott. Egyedül belőle élni, és nem engedni, hogy bármi más csillapítsa szomjamat, egyedül Ő!

Az Eucharisztia, Krisztus jegyajándéka, nem olyan, amit, mint egy gyűrűt, meg kell őrizni, ezt cselekedni kell! A kenyeret és bort ma is Krisztus változtatja át, de nem

egyedül, hanem az egész egyházzal együtt. Ez az eljegyzési ajándék nem jelkép, hanem valóság. Jézus kereszthalála totális igen az Atyának, ezt elővételezve mondja ki az utolsó vacsorán, hisz kezébe vette testét és vérét, hogy kiszolgáltassa. A vacsorán, mert igenjét nekünk akarta adni, hogy mi is ezzel állhassunk az Atya elé. Ezért a szentmise igenje tartalmazza a kereszttáldozat igenjét, sőt azonos vele. Ha az egyház misézik, Jézus igenjét, kereszttáldozatát mondja ki az Atyának. És ezt az igent nem utólag, hanem itt és most, a mai nap szentmiséjén mondom ki.

Isten szövetséget köt velünk minden egyes szentmisén. Nem egy valamikorit újít meg, hanem itt és most akar velem szövetséget kötni. Ugyanakkor nem mi, hanem Jézus a szövetségese, nekünk benne kell maradnunk, mert nélküle semmit sem tehetünk. Ezért nem lehet otthon, rádión, tévén keresztül ünnepelni az Eucharisziát. A szentmise az egyház igentelős részvétele szentségi módon az új és örök szövetség megkötésében. Az én részvételem jele, hogy részese akarok lenni ennek a boldog szövetségkötésnek.

Mint házigazda, vőlegényként önmagát nyújtja jegyesének, az egyháznak az eljegyzési vacsora keretében, s az én válaszom a teljes jelenlét. Az ő régi igenjét, mely a kereszttáldozatban csúcsosodott ki, ma is egyenként kimondjuk. Nem annak megismétlését, hanem pontosan azt! Belegondolhatunk, hogy mindennap részesei lehetünk ennek a megrendítő misztériumnak, s mi mégis hányszor utasítjuk vissza Isten hozzánk lehajló szeretetét.

Ez az ünnep arra hív – Kalkuttai Teréz anya szavaival élve –, hogy legyen ez a miséd olyan, mint életed első miséje. Legyen olyan, mint életed utolsó miséje. Legyen olyan, mint életed egyetlen miséje.

ISTVÁN ATYA

Ferenc pápa a szarajevói fiatalokhoz: Mentsétek meg a reménységet!

Ferenc pápa június 6-án, szombaton este negyed hétkor a Szarajevó peremén fekvő Szent II. János Pálról nevezett ifjúsági központban ötezer boszniai fiatallal találkozott. A Vatikáni Rádió híradása:

Ismerem szívetek kétségeit és reményeit. Mindenekelőtt osztozom abban a kívánságban, hogy biztosítva legyen számotokra egy méltó jövő reális távlata ebben az országban, elkerülve így a külföldre kivándorlás szomorú jelenségét.

Titeket is illet fiatalok az a döntő feladat, hogy szembesüljetez korunk kihívásaival, melyek minden bizonnyal anyagi kihívások, de mindenekelőtt az emberről alkotott felfogást illetik. Ugyanis az anyagi természetű problémákkal együtt, mint a munkahely és következőképpen a jövő bizonytalansága, észleljük a morális értékek válságát és az élet értelmének elvesztését is. Ezzel a válságos helyzettel szemben van, aki enged a menekülés, a szökés, az önző magába zárkózás kísértésének, az italba és kábítószerbe, a gyűlöletet és erőszakot prédikáló ideológiákba való menekülésnek. Ismerem ezeket a jelenségeket, mert sajnos jelen vannak Buenos Airesben is, ahonnét jövök. Ezért arra bátorítalak benneteket, ne engedjétek, hogy a nehézségek legyőzzenek benneteket, hanem félelem nélkül kerekedjen felül a bátorság, mely emberi és keresztény létetekből fakad, hogy egy igazabb, testvéribb, befogadóbb és békésebb társadalom ivadécai vagytok. Ti fiatalok, Krisztussal együtt vagytok az egyház és a társadalom ereje. Ha engeditek, hogy ő alakítson benneteket, ha megnyíltok a vele való párbeszédnek az imádságban, az evangélium olvasásával és a szemlélődéssel, akkor a remény prófétái és tanúi lesztek.

Erre a küldetésre kaptatok meghívást: mentsétek meg a reménységet, melyre magának az életre nyitott személynek a valósága ösztönöz; a reményt, melyet a jelen nehézségek legyőzésére kaptatok, hogy előkészítsétek a jövő számára a jelenleginél méltóbb társadalmi és emberi légkört; a reménységet, hogy testvéribb, igazabb, békésebb, őszintébb és emberhez méltóbb módon éljetez. Kívánom nektek, legyen mind tudatosabb bennetek, hogy ennek a földnek a fiai vagytok, amely nemzett benneteket, és arra kér titeket, hogy szeressétek és építsétek, hogy gyarapodjon lelkileg és közösségleg, ötleteitek és tevékenységeitek nélkülözhetetlen hozzájárulása révén is. Ahhoz, hogy legyőzzétek a pesszimizmus minden nyomát, bátorságra van szükségetek, hogy örömmel és készséggel adjátok magatokat egy olyan befogadó társadalom építésére – tekintetbe véve a különbözőségeket –, mely a szeretet civilizációja felé irányul. Ennek az életstílusnak egy nagy tanúja a tiétek, Boldog Ivan Merz, akit Szent II. János Pál pápa avatott boldoggá Banja Lukában. Legyen mindig oltalmazótok és példaképetek!

A keresztény hit azt tanítja, hogy hivatásunk az örök életre szól, hogy legyünk Isten gyermekei és testvérek Krisztusban, továbbá hogy a testvériség megteremtői legyünk Krisztus iránti szeretetből. Örülök az ökumenikus és vallásközi párbeszédnek, melyet ti katolikus és ortodox fiatalok elkezdétez, a muzulmán fiatalok bevonásával is.

Kedves fiatalok, ünneplő jelenlétez, az igazság és a nemes eszmék iránti szomjúságtok mind a reménység jelei! A fiatalság nem passzivitás, hanem merész bátorság fontos cél-

kitűzések elérésére, bármibe is kerül; nem szemet hunyas a nehézségek előtt, hanem a kompromisszumok és a közép-szerűség elutasítása; nem menekülés vagy szökés, hanem a mindenkivel, főként a leggyengébbekkel való szolidaritás vállalása. Az egyház számít rátok és akar rátok számítani, akik nagylelkűek vagytok, lendületre és a legnemesebb áldozatra képesek. Éppen ezért a papjaitokkal együtt én is kérem, hogy ne szigetelődjetez el, hanem legyetez mindig egyek egymás között, hogy örömetök leljetez a testvériség szépségében, és legyetez mind hatékonyabbak a cselekedetezben.

Arról, ahogy ti szeretni tudtok és ahogyan mind elkötelezödtök, a többiek megláthatják azt, hogy keresztények vagytok: Bosznia-Hercegovina fiataljai! Félelem nélkül; a valóságtól való menekülés nélkül; Krisztusra és testvéreire nyitottan. Annak a nagy népnek vagytok ti a része, amelyik az egyház: egyetemes nép, amelyben minden nemzet és minden kultúra megkaphatja Isten áldását és megtalálhatja a béke útját. Ebben a népben közületez mindenki arra hivatott, hogy kövesse Jézust, adja életét Istenért és a testvérekért azon az úton, melyet az Úr mutat majd nektez, sőt amit már most mutat! Már itt és most az Úr hív benneteket. Akartok válaszolni neki? Ne féljetez! Nem vagyunk egyedül! Velünk van mindig a mennyei Atya, Jézussal, testvérünkkel és Urunkkal, és a Szentlélekkel; miénk az egyház és Mária, anyaként. A Szűzanya oltalmazzon benneteket, és adjon mindig örömet és bátorságot, hogy tanúságot tegyetez az evangéliumról. Megáldalak benneteket és kérlek, imádkozzatok értem.”

Tekintsünk vissza az elmúlt évre

Nehéz év áll mögöttünk. 2014. augusztus 1-jétől Nagymaroshoz tartozik a kismarosi és a verőcei plébánia lelkipásztori ellátása, mely hirtelenjében háromszor annyi munkát jelentett, mint amit addig kellett végezni. Norbi atya káplánként és Áron atya kiegészítő lelkészként derekas munkát végzett. Áron atya alapvetően a vasárnapi misékben segített, Norbi atya viszont mind a három településen hitoktatott, ministránsokkal, fiatalokkal foglalkozott, temetett, keresztelt, esketett, időseket látogatott.

Sokan mindebből csak annyit érzékeltek, hogy kevesebbet láttak, vasárnap háromhetente miséztem Nagymaroson, kevesebb időm volt az itteniekre.

Bizonyos értelemben ez igaz is. A vasárnapi szentmiséket egymás közt úgy osztottuk el, hogy településenként mindenkire nagyjából háromhetente kerüljön sor. Így háromhetente mindegyikünk eljutott a ránk bízott egyházközségekhez. Nekem, mint plébánosnak, ezt nem volt könnyű elfogadnom, hisz mind a három helyen szemrehányásokkal fogadtak, hogy ritkán látnak. Sokkal több időt szerettem volna mindenütt tölteni, mint amennyire lehetőségem volt.

Megnövekedett szolgálatunkról csak a teljesség igénye nélkül: három nyitott templomok éjszakája, három Mikulás-ünnepség. Minden adventi vasárnap ott voltunk a többi falu gyertyagyújtásán és falukarácsonyan. Három pásztorjáték, három farsang, három házasság hete, három húsvéti szent három nap megszervezése, három elsőáldozás, három vacsora fehérben, három Úrnapja. Két helyen Ökumenikus Imahét, disznóvágás. A férfi és női lelkigyakorlatot sikerült a településekkel összevontan megtartani.

Közben a másik két helyen meg kellett szervezni, illetve újra kellett indítani az egyháztanácsokat, a karitászcsoportot, a házasközösségeket. S mindehhez jönnek természetesen napi szinten a temetések, a keresztelési felkészítés és keresztelők, a jegyesekkel való foglalkozás és a hitoktatás szervezése. Verőcén új plébániaépületet szeretnénk építeni, Nagymaroson a plébániaépületet közösségi házzá átalakítani, Nagymaroson a plébániakert rendezésére, a templom statikai megerősítésére kerül sor. Mindezen túl, mint az Országos Lelkipásztori Intézet igazgatója, Budapesten félállásban kell helyt állnom.

Voltak örömök is természetesen a kihívásokon kívül. Adventben minden rorátén tele volt mindhárom helyen a templom felnőttekkel és gyerekekkel. Elindultak a Dunakanyar-ifimisék. Elindult Kismaroson és Verőcén is az elsőáldozók szüleivel való foglalkozás, a ministránsgyűlés és -avatás, Verőcén az imaiskola, Nagymaroson a Szent Ignác-i lelkigyakorlat és a katekumen csoport. Mindegyik helyen sikerült találkoznom a templomtakarítókkal és az egyházi adószedőkkel, és megköszönöm a munkájukat. A szomszéd falvakban is egyre több a gyerek a templomokban vasárnaponként. Külön öröm volt számomra az elsőáldozókkal és a szüleikkel való foglalkozás és az immár harmadik Alpha kurzus.

Nagyon hálás vagyok a hitoktatókért, az egyháztanács lelkes munkájáért, az akolitusokért, a templombemutatókért, a templomdíszítókért és takarítókért, az egyházi hozzájárulást szedőkért, a közösségi házat vezetőikért, közvetlen munkatársaimért. Mindazok, akik segítik munkámat, óriási terhet vesznek le rólam, mert nem kell minden kis apró dologgal külön foglalkoznom.

Ugyanakkor most, a tanév végére nagyon elfáradtam, és ez főleg abban nyilvánult meg, hogy nagyon türelmetlen voltam sokakhoz. Szeretném megragadni ezért az alkalmat, hogy bocsánatot kérjek azoktól, akiket sikerült valamilyen módon megbántanom.

Szeretek itt élni. A Jóisten gondviselő ajándéka volt, hogy három itteni év után bízták ránk a többi falu ellátását. A három év alatt a nagymarosi egyházközségben beállt az élet. Talán elfogadtak, megszerettek, mindenki tudja a dolgát, és így adott volt a lehetőség arra, hogy a másik két falu kerüljön figyelmem középpontjába.

Nagymaros jelentette számomra az elmúlt évben a hátországot. Tudtam, hogy szeretnek, imádkoznak értem, és megértéssel fogadják, ha ritkábban találkozunk. Nagyon köszönöm ezért mindenki türelmét, irgalmát, szeretetét és főleg imádságát!

ISTVÁN ATYA

Lénárd Ödön: Ó, a forrásaim

*Hajnal.
Még vakon sötétlik az ablak.
S én mögötte suttogom:
forrásaim mind Belőled fakadnak!
(86.zsoltár)*

*Csöndesség.
Még alszik a világ.
Csak bennem bugyborékolnak
a fél-sóhajok, az alig imák.*

*Egyedül vagyok.
Az ajtók mindje zárva.
Csak Forrásvíz suhog,
de nem bánt semmi lárma.*

*Ezt viszem magammal.
Ezzel indulok a napnak:
az ajkaimat nyisd meg, ó Uram,
mert forrásaim csak Belőled fakadnak!*

Történet a csodálatos teásdobozról

Évek óta itt áll szerényen egy tenyérnyi fém teásdoboz, amelynek hála, többször eljutottunk életünk egyik legcsodálatosabb helyére.

Ugyanis ebbe a kis dobozba dobjuk egy éven át a vásárlásból megamaradt egy-két százast. És mindig úgy alakul, hogy pünkösöd előtt kikerekedik egy olyan összeg, amiből elmehetünk Csíksomlyóra, a Szűzanyát köszönteni.

Idén is így történt. Van egy kis baráti csoport, akik évről évre felkerekedünk, hajnalok hajnalán elindulunk, és este érkező Zeteváraljára, egy áldott jó, csupa szív székel család portájára. Magdika, Lajos az ajtóban vár, szeretettel ölelget végig mindnyájunkat. És azonnal az asztalhoz terel bennünket, ahol az elmaradhatatlan pálinkával köszöntenek, és csodás, ízes vacsorával lepnek meg.

Bármilyen fáradtak is vagyunk, a vacsora után átmelegyünk a közeli Alleluja Panzióba, ahol a Kacagó atya, vagyis Mátyás Gábor atya vár elmondhatatlan, leírhatatlan szeretettel.

Másnap reggel körbejárjuk a környéket, végigsétálunk a Békás szoros vadregényes útján, a Gyilkos tó partján – ha jut nekünk is, akkor parázson sült pizstrángot eszünk, jófajta csíki sörrel meglocsolva.

Péntek délután a nap fénypontjaként bemegyünk a csíksomlyói Kegyetemplomba. Idén nagy szerencsénk volt, mert éppen akkor kezdődött a szentmise. Nagy örömmel láttam, hogy a három miséző atya között ott van a 97 éves Antal atya is!

Lassan haladó sorral végre feljutottunk az idén 500 éves Babba Mária szoborhoz. Aki átélte ezt a pillanatot, tudja, miről beszélek: a Szűzanya lábainál minden szem könnybe borul. Óvatosan botorkáltunk lefelé a lépcsőkön, mert a könnyüinktől alig láttunk. Leültünk a fal melletti padokra, mert a padsorok tömve voltak zarándokokkal. Mindenkinek volt kérése, fogadalma Máriához. A mise oly gyorsan elszállt, mintha egy percig tartott volna.

Szombaton kora reggel indultunk a szállásunkról, hogy időben odaérjünk a Hármassoltárhoz a Nyeregbe. Tűzött a nap, de nem számított, ki szalmakalapban, ki esernyőt tartva a feje fölé mentünk, mentünk fölfelé a hegyre. Hi-

szen ott várt ránk Babba Mária!

Torokszorító, könnyeket fakasztó érzés ott lenni! Több százezer ember, a világ minden tájáról odasereglett magyar dicséri az Urat. Gyönyörű templomi zászlókkal, a településük nevét hirdető táblákkal kereste mindenki a helyét, ugyanis a zarándokok elhelyezkedésének pontos forogatókönyve van! Mi a Más tájak 2. nevű szektorban kapunk mindig helyet (idén egy kicsit följebb húzódtunk, árnyékot keresve).

Egy pünkösdi szentmise a Hármassoltár előtt egy életre szóló élmény! Mikor megindulnak a tömegben a fehér zászlót magasba emelő kísérekkel az áldoztató atyák, beleborzong az ember! Több tíz-, vagy százezer áldozó... döbbenetes élmény!

A mise végén felzeng a pápai, a magyar, az erdélyi és a régi székely himnusz. Olyan energiák, érzések szabadulnak ott fel, mint sehol másutt. Akkor, ott mindenki sír! Visszatarthatatlanul, feloldódva a könnyekben. A sírással letesszük a Szűzanya elé a gondjainkat, bánatunkat, örömminket, kéréseinket.

A mise végén egy kis falatozás után, az ismerősöket megkeresve lassan elindulunk lefelé a hegyről. Senki nem tolong, nem lökdösődik, nem siet. Milyen érdekes: ott nincs hangoskodás, nincs rosszkedv, nem hagyott maga után szemetet senki sem, pedig közel egymillióan voltunk!

A csíksomlyói pünkösöd csodálatos dolog. Ha egyszer ott voltunk, utána már állandó hívást érzünk, vissza kell mennünk!

Így van ez most is, úgyhogy elővettem ma is a kis teásdobozt, és bedobtam az első százast.

SZIMON ÁGOTA

Jót tenni jó

A pünkösdhétfői majálison átélte élményeim szeretném mondatokba önteni. Az Alpha kurzuson kezdődött minden. A kedves ismeretségekből elmélyült barátságok alakultak. A közös csoporttársakkal megbeszéltük, megszerveztük a jeles napra tervezett sütés-főzés részleteit.

Én még soha nem vettem részt ilyen rendezvényen, szerettem volna hasznossá tenni magamat, segíteni az előkészítésben, és az ebéd elkészítésében. Iker Kati adott helyet nekünk a munka kivitelezéséhez. Az esős idő gondot okozott, nem tudtuk, mennyi vendégre számíthatunk. Egyelőre négy nagy tepsit töltöttünk meg különböző ízesítésű palacsintákkal. Farkasné Matildka és családja a bográcsban babgulyást készített. A déli szentmise után kiderült az ég, a nap is sütött. Jó volt megkínálni a kedves vendégeket, a kisgyermekeknek, és a felnőtteknek ízlett a csemege a laktató ebéd után. Ezt látva ketten visszamentünk, hogy a maradék tészta is kisüssük.

Nem éreztem fáradtságot, csak hálát a szívemben. Örülök, hogy munkánkkal hozzájárultunk a szép délután létrejöttéhez. Remélem, jövőre újra összeáll a kis csapat, és újra lesz alkalmunk ilyen szép rendezvényre sütni-főzni. Adja Isten, hogy így legyen!

ARNOLD SÁNDORNÉ MARIKA

Pannonhalmán jubilált a „Bakelit”

10 éves az első nagymarosi férfikör

2005 tavaszán történt, hogy a Házasság Hete rendezvény keretében Nagymarosra látogató Gorove házaspár férjeknek címzett előadása után 4-5 úriember a napközi ajtófélfáját támasztva éjszakába nyúlóan eszmét cserélt az est folyamán elhangzottakról. Mint utóbb kiderült, ez volt férfikörünk alakuló ülése. Az azóta 14 fősre gyarapodott közösség havi rendszerességgel összejár, és – ahogy az együttléteink célját megfogalmazzuk – a Jóistent meghívva magunk közé, egy jó pohár bor mellett elbeszélgetünk az élet nagy dolgairól.

Hogy honnan a Bakelit névválasztás? Edö András dobta be a közösbe a szellemes elnevezést, de sokáig – noha borzasztóan tetszett – ódzkodtunk használni, nehogy a nagyképűség látszatát keltsük. Aztán néhány éve eljutott hozzánk Papp Miklós görög katolikus lelkes egy előadása. Ebben ő egyenesen az elitás (elhivatottság) felvállalására szólítja fel a világban, világi-ként helyt álló elkötelezett, hívő keresztény embereket. Mivel mindannyian igyekszünk ennek szellemében élni napjainkat, ettől fogva bátorokodtunk a nevet közösségünk zászlajára tűzni.

Megalakulásunk 10. évéhez elérkezve szeretnénk volna emlékeztetni ezt a kerek évfordulót. Egy hétvégi összetartás mellett döntöttünk, és lévén köreinkben két bencésnél (Győrben és Pannonhalmán) végzett diák, választásunk a szakrális Pannonhalmára esett. Az Apátság 1000 éves templomának és könyvtárának meglátogatása után üdítő sétát tettünk az arborétumban. Ezt követően az utóbbi évtizedben ismét régi rangjára emelkedett Pannonhalmi Apátsági Pincészetben vettük számba szakavatott pincemester segítségével a hangzatos nevű (St. Martinus cuvée, Hemina, Infusio) és nem különben varázslatos ízű nemes borokat. Az este a Szent Jakab Vendégházban, szállásunkon talált bennünket, ahol éjszakába nyúlóan beszélgettünk múltunkról, jelenünkről, közös dolgainkról, közben persze kicsit megváltva a világot.

Együttlétünk másnapját az Apátság ikonikus temp-

lomában meghallgatott szentmise koronázta meg. Az szentélyben bencés szerzetesek kara latin nyelvű gregorián énekekkel kísérté a liturgiát, Isten öröme, dicsőségére. Az ódon falak több száz évvel ezelőtt ugyanezeket a dallamokat hallgatták, visszhangozták.

Jó volt „Bakelit”-nek lenni ezen a hétvégén. Szeretettel szurkolunk egyházközségünk másik két férfi körének, hogy megérjék, és ők is együtt ünnepelhessék a TIZEDIKET.

HEININGER FERENC

Onnan a Dunakanyar

Egy kiránduláson voltunk a múlt hónapban, ahova azok mehettek el, akik legalább öt alkalommal voltak rorátén. Nagyon jó és családias volt a hangulat, jó volt, hogy együtt lehettünk, és hogy mindkét atya ott volt. Kompal mentünk át Visegrádra, ezután a Palotaházban ettünk egy finom fagyaltot. A fagyifogyasztása után elindultunk a Salamon-torony felé. A meglepetés-ajándék az volt, hogy felmehettünk a torony tetejére, ahova egyébként gyerekcsoportokat nem is igazán szoktak felengedni. Itt mindenki fényképeket készített, evett, ivott és jól érezte magát. A torony tetejéről gyönyörű volt a kilátás, egészen más onnan a Dunakanyar. Időközben egy fehér galamb szállt le, és pihent meg mellettünk. Egy idő után összehívták a csapatot, énekel-tünk egy szép dalt, és elindultunk lefelé. Miután leértünk egy kicsit várni kellett a kapu előtt, és irány a lelátó! Egy lovagi tornával, sok érdekes információval a Szent György Lovagrendről, harci mutatványokkal és mókás jelenetekkel vártak minket a lovagok és az ott dolgozók. Nagy élmény volt, köszönöm mindenki (és persze jómagam) nevében István atyának, Norbi atyának és a többi szervezőnek!

SZALAI-BENEDEK BÁLINT

Templomunk statikai megerősítése

Egyházközségünk 14,5 millió forint vissza nem térítendő támogatást nyert az Emberi Erőforrások Minisztériumánál a templom statikai megerősítésére – hallhattuk az elmúlt hetek hirdetésében.

Bizonyára többekben felmerült a kérdés:

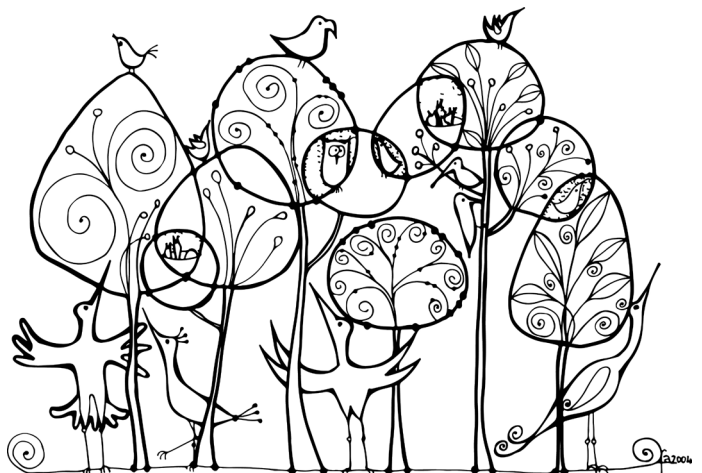
Ez pontosan mit is jelent?

Miért fontos ez számunkra?

Aki viszont nyitott szemmel jár, és a templom hátsó soraiban ülve akár az égre is emeli tekintetét egy-egy fohász alkalmával, annak már sejtése lehet a miértről. Ha feltekintünk a templomhajó középső keresztboltozatára, nem kell éles látás, sem túlzott szakértelem, amit egy laikus is lát, hogy itt valami nincs rendben. Kisebb-nagyobb darabokban évek óta potyog a vakolat, olyannyira, hogy már a boltozat téglái is látszanak. Ez nem csak esztétikai probléma, de jelentős balesetveszély az alatta ülő hívekre! Márpedig ez akkor szokott potyogni, amikor tele van a templom hívekkel, melynek következtében megnő a páratartalom.

István atya említést tett egy régi álmunkról – épp kettő évvel ezelőtt. Nevezetesen a templom külső és belső restaurálásáról. Ennek első lépése a villamoshálózat felújítása volt, a most küszöbön álló statikai megerősítés a második ütem. A munka technikai részletei még az egyeztetés stádiumában vannak. Így a kezdési időpont legkorábban késő őszi várható. Megnyugtatóként jelzem, a munkák jelentős része a templom tetőterében végződik, mely remélhetőleg minimális mértékben zavarja majd a szertartásokat.

MAURER JÁNOS

Megújul a plébániaudvar

Az egyházközségi tanács 2015. május 4-i ülésén elhatározta a plébániaudvar átalakítását, javítását. Ennek értelmében Gáspár István plébános úr meghirdette a munkát, és a munkabíró férfiak segítségét kérte. Az egyházközség a váci püspökségtől 1 millió, a kormánytól 2 millió forint vissza nem térítendő kölcsönt kapott e célra.

A munkák május 30-án délelőtt kezdődtek, június 6-án folytatódtak. A résztvevők közül néhány embertől – Halupka Gábor, Péntek Attila, Maurer János, Dániel Kolos – interneten vagy élőszóban érdeklődtem az élményeikről.

A tervezett munka többféle. Le kell bontani az igen lepusztult fészker-garázs kisépületet. Szeretnék kiszélesíteni a kaputól az udvarra vezető utat, és a kisudvar repedezett kőburkolatát is ki kell cserélni. Ez hozzávetőleg 100 m³ terület tisztítását, újra burkolását jelenti.

Május 30-án a Szent Rókus Akciócsoport dolgozott a tetőbontáson, június 5-én más hívek, 12-15 erős férfi. Munkájukat segítette egy markoló munkagép.

A megkérdezettek mindegyike örömmel vette a hívást, érezte, hogy szükség van rá: „Sok pénzt takarítunk meg az önkéntes munkával, és nagyon szeretünk közösen dolgozni. Mindez nagyon jó érzéssel tölt el.”

Hálás köszönet mindannyiuknak!

A két nap elteltével, bár keményen dolgoztak, mégis igen sok munka van még hátra. Bízunk benne, hogy a férfilekesedés nem lohad, szükség szerint jönnek a továbbiakban is boldogan.

Mikor láttam őket, igen nagy öröm töltött el. Csodálatos közösség ez. A tettekben megnyilvánuló szeretetet láttam.

Kérjük imáinkkal a segítők munkájának sikerét, jól megérdemelt gyümölcsét, a megújuló szép plébániaudvart!

HORTOVÁNYI JENŐ

Az Úrnapja

Tovább él egy szép hagyomány Nagymaroson! Tavalyi számunkban felelevenítettük Teca néniével a múltat, amikor a Mainzi utcától a Német utcáig terjedt ennek a körmenetnek az útvonala. Egy-egy család egy-egy oltár gazdája, és áthagyományozódik a megtiszteltetés. Van olyan oltárkép, amit Lohr Ferenc festett 1940-ben, a többi helybéli mesteremberektől származik a II. világháború utánról, mint pl. Emmer Józseftől. Az oltár váza, a faszerkezet biztos, magas, jól megszerkesztett asztalosmunka, csapok fogják a ráerősített kép támláját. Maga a felállítás is hozzáértést kíván. Igen jó látni, hogy a férfiak ma is részt vállalnak a templom körül ebben a feladatban is.

Eleinte sajnálkozva néztem, ahogy a körmenet után azonnal felsöprik a kehely, szív és kereszt alakú szziromból kiformált kis csodákat, és elbontanak függönyt, terítőt, virágvödörket. De hát ez csakis az Úrnak készül, nem járókelők gyönyörködtetésére, csak arra a rövidke félórára kell pazar dísz, amíg a körbehordott Oltáriszentség csak megtiszteli, mint egy állomását. (H. E.)

Az Úrnapja fontos része az egyházi évkörnek. Ilyenkor mindig virágos oltárokkal, hosszú körmenettel fejezzük ki tiszteletünket az Úrnak. A pap a baldachin alatt viszi az Oltáriszentséget, előtte pedig gyerekek szórják a virágszirmot, mint egy nagy színes szőnyeget. Én már régóta segíték az oltárkészítésben, és nagyon jó érzés, hogy tehetek valamit a körmenet szépségéért. Az Úrnak készítjük, és ez a legnemesebb feladat. Remélem, hogy még sok évig segíthetek az oltárállításban! És köszönjük mindenkinek, aki segédkezett a szentmise széppé tételében akármivel.

PÉNTEK JUDIT

Hol vagytok keresztények? – nyílt levél testvéreimnek

Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket egygel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg. (Mt 25,45)

Egy ismerősöm édesanyját látogattam meg az irgalmasrendi kórházban. Amúgy a Jávorszky Ödön kórházba szoktam menni, mint önkéntes, ez most rendhagyó volt, hiszen célzottan egy beteghez küldött az Úr. A nagy-kórházban olyan betegek vannak, akik a gyógyulásuk után haza kerülnek. Itt is vannak kivételek, pl. egy otthonból visznek be valakit, de nagyrésztük a szerettei körébe kerül, vagy ha egyedül is él, el tudja látni magát saját otthonában.

Meg kell írnom nektek az érzéseimet, hogy megértsétek levelem értelmét. Egy zárható rácsos valamiféle társalgóba kellett mennem. Teljesen ingerszegény környezet, az ablakon kinézve is csak egy házfal látható. Három asztalnál nyolc néni ült csendben, szótlanul. Legtöbbjük ülve aludt, vagy a tolésszékből, vagy egy kerti műanyagszéken. Mikor felismertem gyerekkori ismerősöm édesanyját, leültem mellé. Nevemről felismert, de mint kiderült, már nem lát, és egyik fülére teljesen süket. Mozgásképtelen, tolésszékből ül. A kezdeti „ismerkedés” után azt mondta: „Tudod, sokszor azt sem tudom, milyen nap van. Egybefolyának a napok, hetek, hónapok. Gyermekeim ritkán látogatnak, sokat kell dolgozniuk. Már évek óta kórházakba járok, de azt mondták, két hónap múlva talán már hazamehetek.”(!) Mély fájdalom töltötte be a szívem, hiszen tudtam, hogy elfekvőbe hozták... Nem tudom, én mit tennék ilyen helyzetben, de elgondolkodtam, talán azért él még és vár, mert azt gondolja, hogy nemsokára otthon lesz a szeretteivel. „Örjítő ez a magány. Olvasni nem tudok, mert szinte vak vagyok. Amikor jön a gyermekem látogatni, ő szokott letolni a kertbe. Pedig milyen jó érezni a természet illatát, a szellőt, a napsütést!”

A többi néni csak ült és aludt. Volt, aki kért, hogy csendesebben beszéljek. Aludni szeretett volna, és, mint a többiek, ide menekül... Egy óra telt így, én búcsúzni kezdtem tőle. „Kérlek, maradj még! Olyan jó, hogy itt vagy!” – mondta. Így maradtam még ebédig. Hazafelé valami mély szomorúság vett erőt rajtam. Nem tudtam kezelni, próbáltam felülemelkedni rajta. Este a szentmisén ezekre a betegek gondoltam. Add, hogy észrevegyük gondokkal küszködő, elmagányosodott testvéreinket! – mondta a mise végén az atya (nem pontos az idézet). Nem tudtam visszafojtani könnyeimet. Tehetetlenséget éreztem és azt, hogy meg kell írnom ezt a levelet. „Uram irgalmazz, Krisztus kegyelmezz!” – imádkozzuk a misén. Tennünk kell az irgalmasság cselekedeteit nekünk is. Nem bújhatunk ki ez alól.

Kérlek benneteket, hogy a következő beteglátogató torborzón jelentkeztek!!! Ne zárjátok be a szíveteket, nagy szükség van rátok! Ha csak csendben leültök melléjük, vagy felolvastok, esetleg énekeltek nekik. Két-háromhetente 2-3 óra. Ennyit kér a Jóisten. Minél többen vagyunk, annál több idős betegnek szépíthetjük meg amúgy nehéz utolsó napjait/hónapjait.

Akit szólít a Lélek, ne nyomja el ezt a hívást! Tegyen érte, tegyen Istenért és az Ő Országáért!

Szeretettel:

HAJNALKA

Hogy is vezet az út?

Ima, szeretet, irgalmasság

Nemrég valami nagyon megváltozott bennem. Az imádságaim, melyeket másokért mondtam. Ezek általában kérő imák voltak: gyógyuljon meg, változzon meg, segítsen neki az Isten, mentse meg az Isten, stb. Aztán arra gondoltam: akarhatok-e jobbat, mint Isten bárkinek? Rábeszélni akarom valamire? Ha az Ő akaratával egyező az enyém, akkor nincs szükség kérésre. Ha nem egyezik, akkor pedig nem jót/jól kérek. De akkor mi értelme az imának és a böjtnek? S azt a választ kaptam: az ima szeretet. A fő parancs az, hogy „szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! És szeresd felebarátodat, mint önmagadat!”

Nem ér semmit csak az Istent szeretni a felebarát és önmagam (helyes) szeretete nélkül. (Ez István atya tanítása is.) De csupán az imádság nem elég. „Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13, 35)

Nem szabad, hogy ez a szeretet megragadjon az érzelmek útján. Tenni is kell. Tenni a szeretet és irgalmasság cselekedeteit. Mert Isten rajtunk keresztül munkálkodik a világban.

Istenhez Jézus az Út, de Jézushoz csak az emberek szeretetén, az irgalmasságon keresztül vezet az út.

„A király így felel: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül egygel is tettétek, velem tettétek... Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket egygel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.” (Mt 25, 40, 45)

Az ima vezetett el az igaz szeretethez és a szeretet cselekedeteihez. Az ima megerősítette bizalmamat, megerősített a reményben és növelte a szeretetemet iránta és embertársaim iránt! Amikor a Lélek ennek megértését megadta, akkor másképpen kezdtem el imádkozni – és szeretni. Az atyai/anyai Istenben gyönyörködve ismertem fel, hogy az imádság nyitotta meg az utat az Ő kegyelmeinek. Egyre több embert „kapok” akinek szeretetre van szüksége, és egyre több emberben látom meg őt – mekkora ajándék ez!

Isten szeretete rajtam keresztül áradva jut el azokhoz is, akik (még) nem hisznek Istenben. Ezek az emberek nagyon hálásak, (talán ez az evangelizáció egyik formája) és ez olyan hálát indít el az én szívemben is, hogy könnyek között tudom mondani: Istenem, szeretlek!

Dicsőség Istennek!

SZIGETI-BENEDEK HAJNI

Bizonyság – Csemer Csaba akolitus

GYERMEKKOR

Tipikus cigánytelepen nőttem fel, ami a község szélén, egy erdő alatti domboldalon van. Szép emlékem, hogy akkoriban a testvériség jelen volt, éreztem, hogy számíthatok másokra, számíthatunk egymásra. Manapság sokat beszélnek a szegénységről, ahhoz képest a mi életünk teljesen más volt. Sokszor éhezünk, s olyankor zöld gyümölcsöket ettünk, madarakat nyársaltunk, vagy az ő tojásaiért másztunk fel a fára. Ruhánk és cipőnk nem volt, a testvéremmel egy szobán osztoztunk. Anyám beteg volt, apám pedig alkoholista.

ISKOLA

Gyerekkoromban sok sérelem és fájdalom ért, a többségi gyerekek sokszor megaláztak, megtiportak. 14 évesen keservesen végeztem el az általános iskolát, de az már nem adott meg, hogy továbbtanuljak. Rögtön elhelyezkedtem dolgozni, akkoriban a korom nem jelentett akadályt. Az a kubi-kus munka nem gyerekek való volt, sokszor szenvedtem. Muszáj volt vállalnom, nekem kellett eltartanom a családot. Reggel hatra elmentem dolgozni, négyre hazaértem, majd kimentem fáért az erdőbe, begyújtottam, és újra fáért mentem. Ettől váltam hirtelen felnőtté. Nálunk a roma hagyományok szerint, ha megszóktatsz egy lányt, akkor az már a te feleséged. Így 18 évesen nősültem. Immáron 32 éve élünk együtt, boldogan.

HIT

A szegénység miatt rengeteg nehéz helyzetem volt, belekerültem mindenféle rossz társaságba. Tudtam, hogy van Isten, hittem benne. Éreztem, hogy nem tetszik neki az, amit néha teszek. 43 évesen kaptam azt a lehetőséget, hogy én vigyem a csatka keresztet. Az igazán megérintett. Megismertem hívő cigányembereket, jó volt velük együtt lenni, jó volt velük beszélgetni, elkezdtem közejük járni. A régi barátaim emiatt lenéztek.

EGYHÁZ

Később megismertem Géza atyát. Mindig rossz élményem volt a papokkal, hiszen csak a temetésen vagy más hasonló helyzetben találkoztam velük. De Géza atyával közel kerültünk egymáshoz, megízleltem azt a szeretetet, ami hívő emberek között van, és tetszett. Ezután már nem akartam visszamenni a régi társaságba, nem akartam visszacsúszni azokhoz, akik a bűnt, az agressziót választják. Jó itt nekem, már nem akarok letérni.

SZOLGÁLAT

Gyönyörű szép esemény volt. (az akolitus képzés, avatás

– a szerk.) Akkor is küszködtem a cigánysággal. Ketten voltunk cigányok, úgy éreztem, hogy nem fogadnak szívesen. Mondták is, hogy azt hitték, bűnöző vagyok. De a leggyönyörűbb az volt, amikor az egyház a gyermekének fogadott. Ahogyan letérdeltem a püspök úr elé, úgy éreztem, hogy én hazaértem, ott akarok lenni a keresztény életben, a gyönyörű szép liturgikus eseményekben, én is építhetem az Isten országát. Akkor éreztem magam a legközelebb Jézushoz, amikor a püspök atya odaadta a kelyhet, és azt mondta, hogy ezzel már te is rendelkezhetsz. Kiszolgáltathatom az Eucharisziát, az Isten Testét továbbadhatom embereknek. Nagy megtiszteltetés volt cigány emberként.

PÉLDAKÉP

Vannak úgymond vagány fiatal cigány gyerekek, emberek, akik azt mondják, hogy ott van a nagy Csezi (Csaba cigányneve – a szerk.). Amikor azt látják, hogy nem ciki az, hogy templomba jár – még pár tetoválása is van rajtam – ezért követnek engem. Ha ő, akkor mi is, ez biztos jó lehet, ha ő is ezt választja. Nem kell félnie, becsületesen él, megvan mindene. Így is lehet élni, mint a Csabi. Nem leszek kevesebb, ha hiszek és templomba járok. Attól csak több lehetek. Annak a rétegnek lehetek példa, aki tudja, hogy létezik, mégis hátat fordít az Istennek. Fél, hogy annyi bűne van, hogy Isten ezért nem fogadja be őt, ezért az Istennek ő már nem kell majd.

ISTEN ÚTJA

Sokszor nagyon nehéz megmaradni az Isten útján. Tele van göröngyökkel, fájdalommal, de már nem választanám a régi életemet, mert jó szeretni az embereket, megérteni őket. Mióta Istent megismertem, jobban viselem a fájdalmakat: amikor lecigányoznak, amikor hazudnak, amikor meg akarnak ütni. Én pedig csak békét akarok, nem akarok visszaütni. Rájöttek, hogy nem félelem van e mögött, hanem az, hogy Isten parancsát én nem akarom felrúgni. Rossz emberből nagyon sok van, én nem akarok az lenni. Nem kell idegeskednem, hiszen mindent becsületesen teszek.

HÚSVÉT és PÜNKÖSD

Húsvét számomra egy olyan ünnep, amit nagyon kevés ember tud átélni úgy, mint én. A világon biztos, hogy nagyon sokan vagyunk, de egyedül az olyan ember élheti át a húsvétot a fájdalmát, a szenvedését, a gyötrelmét, amilyen én vagyok. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egy-szülött Fiát adta.” Talán ez segített át azon, hogy ne tegyem magam tönkre, ne vessek véget az életemnek. Ha Isten felajánlotta, akkor én is felajánlom neki. Tudom, hogy ott van mellettem. Ő, hogy meghalt értünk és harmadnapon feltámadt – tudom, hogy a fiam is ott van a mennyországban. A legjobban tudom talán átélni a húsvéti ünnepet. Azelőtt a sonka, az evés, az ivás, most pedig a szenvedést élem át, s ezt adom oda az Istennek. Egy olyan ünnep, ahol az egész fájdalmamat leteszem akkor, átélem azt, amit az Isten élt át. A feleségem pedig azt, amit a Szűz anya élt át. Közel van a lelkemhez ez az ünnep. Pünkösdkor megint csak beigazolódik Istennek az ígérete, hogy leküldi a Szentlelkét. A fiam hozzájárulhat ahhoz, hogy megkapjuk mi is ezt, közbenjár. Az Isten elküldi nekünk is ezt, ami vígasztal.

ÜZENET

Nincs más lehetősége egy embernek, csak az, hogy szeressen. Az a legcsodálatosabb dolog a világon, amikor valakit szeretni tudunk. Ne hagyják ki ezt!

Legyetek kiáltó hang a gyűlölet ellen!

Rita Prigmore, holokauszt túlélő járt Budapesten. Ő a cigánygyerekeken végzett náci orvosi kísérletek egyik áldozata.

Ikertestvérével, Rolandával együtt 1943. március 3-án született a németországi Würzburgban. Szinti (cigány) családból származik, édesapja zenész volt, édesanyja sikeres táncos, énekes. Amikor a cigányokat regisztrálni kezdték, mindenki azt hitte, hogy őket nem fogják üldözni, mert keresztények, és a politikával sem foglalkoznak. De nem így történt. A nőket választás elé állították: vállalják a sterilizációt vagy koncentrációs táborba viszik őket. Édesanyja csupán azért szülhette meg gyermekeit, mert a sterilizálás előtt teherbe esett és kiderült, hogy ikreket vár. Ritán és testvérén a felsőbbrendű rasszt vizionáló dr. Mengele és munkatársa végzett orvosi kísérleteket, injekciókat szúrtak a szemük mögé, a szemük színét akarták megváltoztatni. Amikor édesanyjuk pár hét múlva meglátogatta őket a kórházban, Rolandát már holtan találta, Ritát pedig kimenekítette, és a würzburgi Szent Rita kápolnába vitte. Ott megkeresztelték a gyermeket. Két nap múlva ismét elvették Ritát édesanyjától, és csak egy év múlva vehette újra magához. Rita sokáig nem tudta mi történt vele a kísérletek nyomát és következményeit ma is viseli. Becslések szerint a nácizmus idején mintegy ötszáz ezer cigányt gyilkoltak meg Európában.

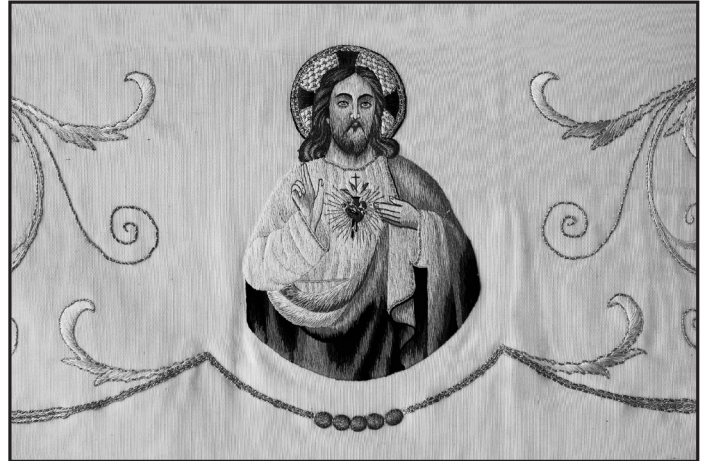
Ő most a Szent Egyed közösség meghívására érkezett Magyarországra, ahol pécsi és budapesti gimnazistáknak beszélt életéről, majd 2015.05.15-én a gát utcai Kaniziuszi Szent Péter templomban tartott előadást, imádság keretében. Az imádságot dr. Székely János, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye segédpüspöke vezette.

Kiáltó hangnak kell lennünk a fajgyűlölet ellen – mondta az előadása végén Rita Prigmore. Hangnak, amely azt kiáltja, hogy különböző emberek is élhetnek együtt, hogy minden emberi lény Isten teremtménye és képmása. Barátságot kell teremteni cigányok és nem cigányok, gazdagok és szegények között. Megbocsájtott az üldözőinek, de soha nem felejt el, ami történt. Megbocsátott, hiszen amikor egyszer az Ur elé áll, azt szeretné, hogy Ő is megbocsásson neki. „Mennyire nyerünk bűnbocsánatot, ha haragot és gyűlöletet hordozunk a szívünkben?” Rita hangsúlyozta a fiataloknak, hogy a múltat már nem változtathatjuk meg, de a jövőért mi vagyunk felelősek.

Székely János püspök egy Auschwitzban történt jelenetet idézett fel. Egy nyolcéves kislány étellopáson értek, és felakasztottak. A raboknak végig kellett nézniük a haláltusáját. Az egyikük felkiáltott: „Hol van ilyenkor az Isten?” Mire az egyik társa halkán válaszolt: „Ott van a kötélben, abban a kislányban.” Győzzük le a rosszat jóval, ahogyan Pál apostol mondja.

Ima a keresztény üldözöttekért

Ó, Jézus, Mária Fia! Épp, hogy megszületted, máris menekülnöd kellett, hogy mentsd az életedet. A hazájukból elűzött ártatlanok sorsában osztoztál. Kitelepített lettél a kitelepítettek között, menekült a menekültek között. Dicsőség Neked, aki azért jöttél, hogy közöttünk lakozzál, bűneink terhét hordozzad, sebeinket gyógyítsad!

Eléd hozzuk most az üldözött keresztények milliós seregét a világon. Könyörülj azokon, akik fanatikus terrororganizációk áldozataiként erőszakot szenvednek! Erősítsd azokat, akik vérükkel tesznek tanúságot Rólad! Tekints az afrikai és ázsiai, szíriai és iraki tömegekre, akik otthonaikat, szeretteiket gyászolva menekülttáborok lakóiként tengetik életüket! Kérünk, adj Beléd vetett hitet és megtérést a békétleneknek! Az Atya, a Fiú, a Szentlélek nevében. Ámen.

(A PASARÉTI TEMPLOMBÓL)

„Valahányszor két valóság úgy egyesül, hogy az egyiknek a másikba kell átalakulnia, mindig az erősebb alakítja önmagává a gyengébbet. Mivel ennek a tápláléknak / az Eucharisztianak / – az erje nagyobb azoknál, akik magukhoz veszik, ezért ez alakítja önmagává azokat, akik belőle táplálkoznak.”

(NAGY SZENT ALBERT)

Anne-Dauphine Julliand: Két kis lányom a homokban

Egy meghatóan szép könyvet olvastam, melynek nem az ismertetésére vállalkoztam – mert sem én, sem a 2000 karakter nem elegendő arra – hanem a történet által belőlem kiváltott érzéseket, gondolatokat, a „nyomot” szeretném elmondani.

Születésünk, eszmélésünk után az egész életünk egy nyomkeresés, nyom adás/kapás értelmében telik.

Nyomot mindannyian hagyunk, de nem mindegy, hogy milyent. Ha szabad akarattunkkal el is fogadjuk, és nemcsak eltűrjük életünk megváltoztathatatlan nehézségeit, küzdelmeit, keresztjeit, akkor az egy követendő irányt mutat kortársainknak és a később születendőknak is.

Ebben a könyvben egy picit lány – alig két éves – körül ott lebeg végig egy negyed mondat „hogy ha tudnád...”, ami szól a szüleinek és minden őt körülvevő embernek, távolról nekem is!

Ha tudnánk megérteni, hogy miért és mi az, ami körülöttünk és velünk történik, ami talán rossznak, fájdalmasnak, elviselhetetlennek tűnik, de el kell fogadni, mert az az Engesztelés művéhez tartozik.

Ez a bölcsesség: egy kétévesé.

Egy csöpp kis lány, aki először a különleges járásával, majd egyre csökkenő fizikai képességeivel, később érzékei: hallás, látás teljes elvesztésével hívja fel a körülötte élők figyelmét egy magasabb rendű létezésre, célra, amit ő már tud, ért és amibe ő beleegyezik.

A dolgok elfogadása a környezetének – szülőknek, ismerősöknek, idegeneknek, gyerekeknek, felnőtteknek egyaránt – olyan energiát ad, olyan jót sugároz, hogy mindenki örömmel tartózkodik körülötte, tesz érte, amit lehet, nagy alázatossággal, mint ahogy ő is így fogad el mindent, mert az alázat maga a szeretet. A SZERETET!

Létezik a Keresztény Alázatosság Litániája, amit én az első néhány alkalommal csak végigbögve tudtam elmondani, de aztán sokadszorra az ember megnyugvást, beleegyezést, sőt örömet talál benne.

Ajánlom ezt is elolvasni ugyanúgy, ahogy a könyvet, melyért köszönet mindenkinek: szülőknek, rokonoknak, ismerősöknek, íróknak, fordítóknak, hogy általuk ezt a történetet megismerhettem.

PETRO MARI

„Jézus minden reggel önmagává változtat egy fehér ostyát, hogy átadja neked életét; sőt, túlaradó szeretetével önmagává akar alakítani téged.” (Kis Szent Teréz)

Váci Mihály

Tavaszi szél a rügyekhez

*Tavaszi vizek lehelete vagyok én,
partok ínyének édes illata,
a frissen metszett szőlővenyigén
kicsordult könnyek illant bánata.*

*Első füvek kardéle-zúgásából
támadtam, s a földekre ballagó
ajkáról rebbentem fel, mint pacsira
riad arrébb lovak lába alól.*

*Az ajtórések sípján muzsikáltam,
sóhajtoztam hideg kéményeken.
Párnákba felszívódott zokogás van
az én fuldokló ütemeimen.*

*Küszöbök aljáról tépődtem én fel,
szűk kulcslyukakon szöktem át,
s tudom a késtfenők s az ablak-mélyben
tűbe cérnát fűző nénék dalát.*

*Kelet felől sóhajtok egy országnyt,
hol minden porszem ízét ismerem;
a hajszálgökök égő ajkáig
csókol mélyre e bújtó szerelem.*

*A kemény rügyek bezárt kézfejére
kérlelő Tavasz kézcsókját hozom:
– tenyerek a rügyek öklében,
áldjátok meg a homlokom!*

Elsőáldozás

Előkészületek

„Azt szerettem hittanon, hogy István atya egy csomószor kedves volt, meg sokat tanultunk hittant. Meg István atya felkészített az elsőáldozásra. Meg azt tanultam, hogy hogy kell imádkozni. Meg, hogy mi az elsőáldozás. Meg, hogy mi a mise.

(GYIMESI LEVENTE)

Kinn voltunk a plébánián!!! Hurrá! Jó volt a templomban. Jó volt a mese. Minden.

A várva várt nap

Május 10-én elsőáldozók lettünk. A plébánián gyülekeztünk a szüleinkkel. Onnan együtt bevonultunk a templomba. Utána kimentünk az oltárhoz, aztán a szüleink mögém jöttek és megáldottak minket. Azután bevettük a Szent Ostyát. Vége lett a misének. A szüleink nagyon örültek, és átmentünk a közösségi házba. Nagyon örültünk neki, és megkönnyebbült a lelkünk.

(SCHWARZ DÁVID ÉS HÓCZA DÉNES)

Már kora reggel sűrögtünk-forogtunk az elsőáldozás miatt. Hetek, hónapok óta készülődünk erre a találkozásra Jézussal. A szülőkkel együtt vonultunk be István atya vezetésével a templomba. A szentélyben a szüleink megáldottak minket, és elénekelték nekünk egy szép dalt. Ezután eljött a várva várt pillanat, magunkhoz vehettük az Ostyát. Azután nagy bulit csaptunk. Mindketten egy szép Bibliát kaptunk. Nagyon nagy örömmel emlékszünk vissza erre a napra.

(LÁZÁR FANNI ÉS MACSKÁS KÍRA)

Nagyon várom a következő vasárnapot

Nekem nagyon tetszett az elsőáldozás, mert Jézus a szívembe költözött! Reggel a plébánia udvaron gyülekeztünk a szüleinkkel együtt. Azután bevonultunk szép fehér ruhában a templomba. Elkészült a szertartás, először az egyik osztálytársam, Kata és én verset mondtunk. Gyorsan telt a mise az áldozásig.

S eljött a várva várt pillanat az elsőáldozás, amikor István atya kiosztja a szentostyát, ekkor én nagyon izgatott voltam. Mikor Krisztus testét magamhoz vettem, nagyon nagy boldogság töltött el, ezt szavakkal nem lehet kifejezni.

Miután véget ért a mise, a családommal megünnepeltük az elsőáldozásomat. Nagyon várom a következő vasárnapot, mikor Jézus testét ismét magamhoz vehetem.

MATUK BENDE GYÖRGY

A várva várt pillanat

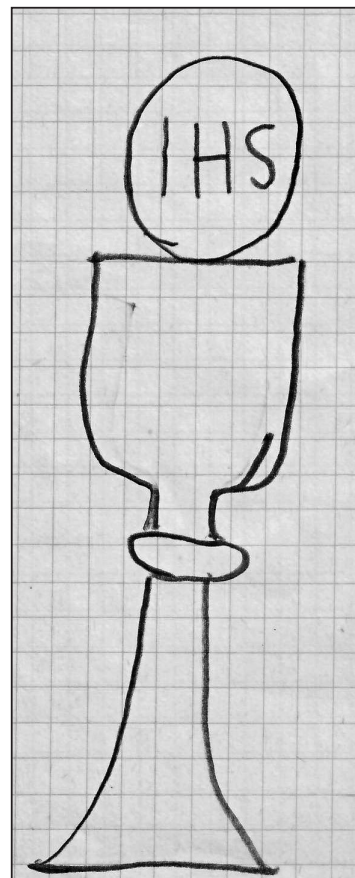
Szép tavaszi napra ébredtünk május második vasárnapján, nem csupán a kellemesen napsütéses idő miatt, hanem azért is, mert végre elérkezett a várva-várt nagy ünnep, az elsőáldozás.

A nagy eseményt komoly tanulás és lelki felkészülés előzte meg. Gyermekünk lelkiismeretesen, szorgalmasan készültek a vizsgára és a szentgyónásra. Annál nagyobb öröm, és egyben felszabadító érzés és élmény volt kiengesztelődni Istennel, belesimulni az Ő végtelen és mindent megbocsájtó szeretetébe. Megtanulták, hogy valóban akkor vagyunk Jézus igazi, mai tanítványai, ha tanítását nem csupán meghallgatjuk, mint a balga ember, aki házat homokra építette, hanem életünkben tettekre is váltjuk, és akkor a mi házuk, életünk, olyan erős sziklaalapon áll, amely képes lesz ellenállni korunk „viharáinak”, stabilan fog állni, és példaként szolgálhat másoknak is.

A nap a plébánia udvarán kezdődött, itt gyülekeztünk gyermekeinkkel együtt, és elmondtunk nekik egy úti áldást /Szent. Patrik IV. századi imája/. Útjukra bocsájtottuk őket, hiszen keresztelésükkor erre tettünk ígéretet, amikor is először vittük gyermekeinket Isten elé a templomba, kérve rájuk a keresztség szentségét. Minden gyermek érzékeny a természetfelettre és a közösségben megélt szeretetre, ezért a hitre nevelés kicsi korától kezdve fontos. Az elsőáldozók szülei kezét fogva, hófehér ruhában, és nagy-nagy izgalommal indultak a templomba, amely szépen feldíszítve várta őket. Nagyon felemelő érzés volt, mikor kértük az Urat, áldja meg gyermekeinket és vezesse őket a Szentlélek által. A szentmise várva várt pillanata kétségtelenül a Jézussal való találkozás volt. Az elsőáldozók arca kisimult a megnyugvástól és a boldogságtól, hogy Jézus a szívükbe költözhetett.

Közös ünneplésünket már a közösségi házban folytattuk, ahol kakaó és kalács várta az ünnepeket, ezután mindenki hazament az ünneplést már családi körben folytatva, hiszen ez a nap a család közös ünnepe is volt, régen látott rokonokkal, kedves barátokkal, és nagyon sok, szép élménnyel.

MATUKNÉ PATRIK BEÁTA

Engesztelés és kilenced

Imádkozzunk mások helyett!

Országunkban már régóta ismert az engesztelés saját magunkért és mások bűneiért. És miért fontos ez?

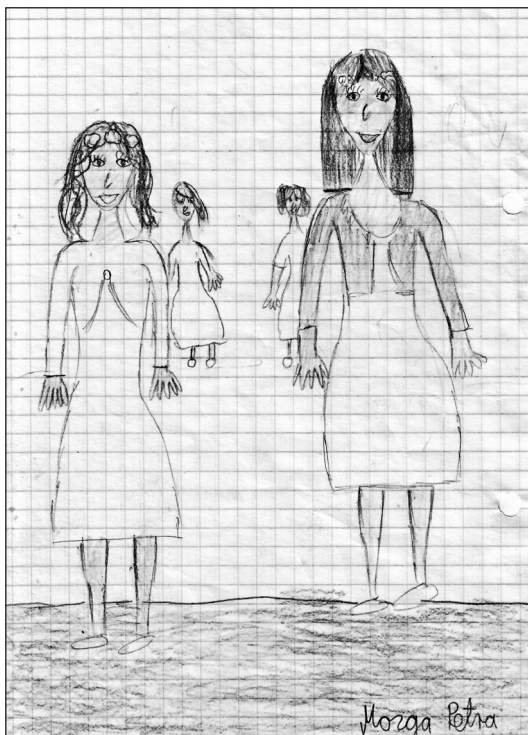
Jézus mondta Szent Fausztina nővérnek: az Irgalmasság Vasárnapja előtt kilenc nappal kezdjünk imádkozni azokat az imákat minden nap, amiket Fausztina nővérnek lediktált. Ez nagypéntektől indul, és Nagymaroson évek óta többen is végzzük. Belefoglaljuk az Isteni Irgalmasság Rózsafüzérét és az Isteni Irgalom litániáját. Szinte mindig – még éjjel is – van valaki, aki óránként elmondja. Jézus kérését teljesítjük ilyenkor, és megköszönjük az égieknek a vele járó kegyelmeket. Az is bele van foglalva Jézus óhajába, hogy kikért kérjük a kegyelmeket. Az Urjézus arra is kérte Fausztina nővért, hogy az Irgalmas Jézus-képet lehetőleg tegyük ki az otthonukba, és feltétlenül bízzunk benne, mert az megkímél a rossztól: az Ő szeretete az emberek iránt felülmúlhatatlan. Kéri a mi magyar népünket – mivel Szent István felajánlása óta a Szűzanya országa vagyunk –, hogy imádkozzunk, és ajánljuk fel szenvedéseinket, lemondásainkat, a bőjtöt és a jócselekedeteinket.

Engesztelhetünk az őseinkért. Mondjuk értük az Engesztelő Rózsafüzért, és mondassunk szentmisét. Lelkünk mélyén ajánljuk őket Jézusnak. Engesztelhetünk a családjainkért – Szent Mihály védelmét kérve magunkra és a rokonainkra, akkor is, ha távol vannak. Akik már nem élnek, azok lelkét csak engeszteléssel, jócselekedettel és misével lehet segíteni, hogy – bármi bűnt elkövettek – mihamarabb a mennyországba kerüljenek. Engesztelhetünk az országunkért, hogy nagy kegyelmeket kapjunk. Engesztelhetünk a bűnös emberekért, mert a kilenced csökkent a rossz szellem által idézett bajokat.

A szentek közül többen is ajánlják a kilencedet: kis csodákat művel, meglepetésszerű kegyelmet, vagyis segítséget nyerünk vele az égiektől. Köszönjük, hogy vannak hívek, akik a kilencedet és az engesztelő órákat terjesztik.

Testvéri szeretettel:

BURGERMEISTERNÉ ERZSIKE

A megkínzott szerzetesekkel

Ferenc pápa június 6-án papokkal, szerzetesekkel is találkozott Szarajevóban. Hárman közülük tanúságot tettek arról, hogyan kínozták meg őket a háború alatt, és hogyan bocsátottak meg kínzóiknak. A pápa előre megírt beszédét félretéve fordult hozzájuk:

A tanúságtételek önmagukért beszélnek. Ez népetek emlékezete. Annak a népnek, amely elveszíti emlékezetét, nincs jövője – velük együtt nagyon sokan éltek meg hasonló szenvedést a háború idején. Kedves testvéreim, nincs jogotok elfelejteni a történeteteket! Nem azért, hogy bosszút álljatok, hanem hogy békét teremtsetek. A jelenlévőknek elmondta: vérükben, hivatásukban benne van ennek a három mártírnak a vére, a hivatása és sok más szerzetes, pap, seminarista vére, hivatása. Szent Pál szavaira emlékeztetett, aki a Zsidókhöz írt levélben arra figyelmeztet: nem szabad megfeledkezni elődeinkről, akik megmutatták, hogyan kell megélni a hitet. Nem szabad megfeledkezni Jézus Krisztusról, az első mártírról, akinek ők a nyomában jártak – tette hozzá. Hangsúlyozta, milyen sokszor hangozott el a megbocsátás szó. Az Úr szolgálatában nincs szükség olyan emberre, aki nem tud megbocsátani. Emlékeztetett rá, hogy sokszor megfélekedünk elődeink szenvedéséről, pedig százhusz nap egy koncentrációs táborban valóban másképp számít: minden óra, minden perc kínszenvedés, összezárva, piszkosan, élelem, víz nélkül, melegben és hidegben. Felidézte a hallgatóságának, hogy sokszor már amiatt is panaszkodnak, ha fáj a foguk, tévékészüléket szeretnének a szobájukba, vagy nem volt jó az ebéd. „Kérlek benneteket, ne feledkezzetek meg elődeitek szenvedéséről! Éljetek olyan életet, amely méltó Jézus Krisztus keresztségéhez!” – kérte Ferenc pápa a papoktól és szerzetesektől. A világi papok, püspökök, szerzetesek, seminaristák olyanok, mint egy karikatúra, és erre nincs szükség! Nem hordozzák a mártírok emlékezetét. Megfélekedtek a keresztre feszített Jézus Krisztusról, aki az egyetlen dicsőségünk – tette hozzá. Felidézte a szerzetes nővér elbeszéléséből azt a jelentet, amikor egy muzulmán asszony körtét vitt neki – túllépett a vallási különbözőségeken, és szeretett. Hitt Istenben, és jót tett. Végül emlékeztetett arra, mennyi kegyetlenség van ma is a világban. „Tegyétek a kegyetlenség ellentétét – kérte tőlük –, legyetek gyengédek, testvériesek és megbocsátóak. Hordozzátok Krisztus keresztségét.”

MAGYAR KURÍR

„...Mindig a Szentlélek az, aki megszentel minket, egészen az örök életig. A Szentlélek az, aki által Jézus dicsőségesen feltámadt halála után. Ő az, aki leszáll, hogy fölépítse az Egyházat, Krisztus testét. És szintén a Szentlélek az, aki megvalósítja a közösség egységét, és meg is szenteli azt. A Szentlélek, ez a gyakran csendes Isten, folytonosan működik, és amilyen aktív, oly kevésbé ismert, és aki, mint a Szeretet, az Atyát és a Fiút helyezi előtérbe.”

(CHIARA LUBICH)

LÉNÁRD ÖDÖN ÉN IS ÁTMENTEM RAJTA

*Nem eltörni akarlak benneteket,
miként a meghasadt nádat,
karónak állnék csupán oda,
mikor titeket plántáznak.*

*Csak szoktatnám a szemetek hozzá,
s az agyatok, a vérnyomásotok,
hogy sokféle rács feszül a világban:
dúvad rácsok és ostobaság rácsok.*

*S nem falun és fából, mint ez is itt,
mi egy napsugaras tájra néz, -
vasból vannak a poklok fenekén,
s gondolni is rájuk örjítő nehéz.*

*Ha nem néztek farkasszemet velük,
összetörnek, mint szőlőt a sajtók,
de nekifeszülve átjárjátok őket,
mint a Krisztus azt a bezárt ajtót!*

Pilinszky János: Az imádságért

Add, Istenem, hogy a világ kisimuljon és elcsendesedjen bennem és mindenki benn.

Hogy az éjszaka csendjében asztalodhoz ülhessek, ahhoz az asztalhoz, ami mellől senki se hiányozhat. Ahhoz az asztalhoz, hol a Nappal és a csillagokkal együtt a hétköznapok is ki-alszanak, s egyedül a te békéd világít. Igen, hogy helyet foglalhassak már most egy rövid időre annál az eljövendő asztalnál, amit egy öröklétre megígértél, s aminek egyedül a te békéd a lámpása, eledele és terítéke.

Add meg előlegként azt a csendet, azt az asztalt, ahol minden civódás, félreértés és megkülönböztetés megszűnik végre, ahol mindenki helyet kap, a maga helyét, s a legkisebb féltékenység is leveti csúf álarcát, s színét veszítve elpárolog.

Nevezd meg valódi nevünkön, mivel valamennyien szenvedünk attól, hogy álnéven élünk, telve álnoksággal, amit magunk fabrikáltunk, mivel jobbnak, különbnek, állhatatosabbnak és áldozatkészebbnek kívántunk látszani másoknál. Valódi neve csak keveseknek van itt a földön. Kivétel alig. Szentjeid között talán Bach, talán Mozart. Asztalodnál Bachnak továbbra is Bach lesz a neve és Mozartnak Mozart...

Mint a vándornak megérkeznie a tengerpartra, szívem és értelmem elhallgat már a távoli közelségedtől is, meghallva a végtelen intelligencia hullámverését...

Add, hogy imámban ne kérjek semmit, de annál inkább hallgassalak és hallgassalak Téged.

Fáradt vagyok, Istenem, kifárasztottak „kéresem”, és megtéptek a világ „kéresei”. Apostolod mondta, hogy a szeretet irgalmas, türelmes, nem kér, és nem panaszkodik. Add, hogy sose kívánjak „színen lenni”. A világnak amúgy is kötelező olvasmánya a „zürzavar kézikönyve”. Ha lehet, ragaszd össze lapjait, megértek a csírizre.

Ha mégis kérek Tőled imámban valamit: ne vedd el tőlem, ne vedd el tőlünk a kérés nélküli imádságot. A kérés nélküli imában nemcsak én, de az egész mindenség hallgat, s hallgatnak azok is, akik – egy színtel még mélyebben – torzsalkodnak, harcolnak, lázonganak és ítéleznek. A nem kérő imádságban azonban, imádkozza bárki is, az egész világ térden áll a „teremtés egységében”.

Valójában minden imádság, a kérő is, messze túlmutat önmagán. Jézus kérte, hogy kérjünk, de... „mindazonáltal legyen a Te akaratod szerint”. És: „...kezedbe ajánlom lelkemet”. A kérő ima természete nem azonos a földi kéréssel, mely legtöbbször – kivéve az éhség és szomjúság szavait – valamiféle más-tól szennyes. A kérő imádság, amennyiben csakugyan eljut az imádságig, szinte automatikusan veti ki magából kérései homokszájkait, hogy végül eljuthasson abba az egyetlen magasba, ahol – mindazonáltal ne a mi kérésünk és akaratunk teljesejék, hanem az övé.

Igen, nem hiszek többé tulajdon kéréseimben. Istenben, az egyetemes békében nincs többé mit kérnünk, az egyetemes szeretetben nincs többé mire féltékenykednünk, az egyetemes igazságba érkezve elképzelhetetlen bármiféle ítékezés bárkivel vagy bármivel szemben.

Ezért imádkozni az imádságért: bűnösök és szentek közös kiáltása itt a földön, és a kérés nélküli ima jók és gonoszak számára talán nem egyéb, mint egy pillantást vetni az asztalra, mely öröktől fogva terítve áll az atyai ház udvarán.

Ennél az asztalnál – Jézus isteni ígérete szerint – nem lesz többé se ellenség, se barát, se vér szerinti rokonság, se szülő, se feleség. Mindenki mindenkije lesz mindenkinek, áthatva az Atya, a Fiú és a Szentlélek egyetemesen beteljesült ígértétől. Ennél az asztalnál mindenkinek akad egy szék, s mindenki a maga eleve kijelölt, ezerszer áldott helyére kerül – annyi vita, helycsere és zürzavar után.

FORRÁS: ÚJ EMBER, 1979. OKTÓBER 7.

Az élet vize

„Megrészegülnek házad dús javaitól, gyönyörűséged patakjával itatod őket. Mert nálad van az élet forrása.” (Zsoltárok 36)

Az „élet vize” a tiszta forrás. Az örök érték, a tudás, a hit és minden, ami az embert emberré, a közösséget közösségé teszi. Aki az élet vizét issza, annak örök élete lesz. Nem szabad, hogy a forrás elapadjon. A forrás az Isten, nem szabad megfedkezünk róla, nem engedhetjük, hogy valamiféle külső vagy belső örület következtében elveszítsük Vele a kapcsolatot. Szeretet, halhatatlanság, boldogság... az, hogy Isten szelleméből való szellemek vagyunk, ez a lényeg. Ez van bennünk, olyanok vagyunk, mint a kút. Akinek át tudjuk adni a tudást, a szeretetet, az erőt... az megifjodik. Az élet vize közös, az mindenkié. Lelkünk mélyén mi mindannyian a Földön egyek vagyunk, ezért minden emberi közösség tartós boldogsága azon múlik, hogy működik-e a kút, isznak-e az emberek a vízből, vagy sem. Ha nem, akkor a közösség széthullik, megromlik, legyen az házasság, barátság, közös vállalkozás, egy népcsoport, egy egész nemzet. A szép, a nemes, a halhatatlan az isteni nem időszerű. Vacak időkben vacak kell. Az élet tiszta vizére kevesen tartanak igényt. Minden közösség szíve a kút, ez az, ami összeköt minket.

János evangéliumában (János 4) Jézus önmagát élő víznek nevezi. E szép jelentben éppen a kútnál találkozik a samáriai asszonnyal, aki előtt felfedi magát, hogy ő a Messiás, és aki belőle iszik, soha meg nem szomjazik. A legnagyobb különbségünk ellenére az emberek a kútnál összegyűlnek, és egynek érzik magukat, mert itt bugyog fel az élet vize, ami bennünk közös. De a kutat állandóan karban kell tartanunk, nehogy eliszaposodjon, a vize zavaros ne legyen. Ez akkor történik meg velünk, ha átadjuk magunkat a pletykáknak, a gonosz csábításának, felszínes érzelmeknek, ha elural a kétely és a zűrzavar, ha elengedjük Isten kezét. Lelkünkben a kút mélyén szólít meg bennünket a Szentlélek hangja, fel kell ismernünk a rontást, és fel kell számolnunk azt.

De sajnos vannak kutak, amik gyalázatos állapotban vannak. Segítenünk kell, hogy a kutak megtisztuljanak. Nem is gondolnánk, hogy mennyi mindent tudunk tenni, és milyen legyőzhetetlen erő van lelkünk legmélyén. Nem azt kell néznünk az emberekben, ami taszít, hanem ami közös bennünk. A tiszta víz örök érték. Ha tehetséges vagy, de nem ismerik el, alkoss tovább. Ha hívó vagy, és kinevetnek, megvetnek, higgy tovább. Ha jó vagy valakihez, és azt nem értékeli, legyél jó továbbra is. Ezt példázza Jézus élete is. Ő volt a világosság, aki a sötétségben fénylett, de a sötétség nem fogadta be.

Mi is örüljünk a fényűnknek, használjuk, hogy kövessenek minket. Amen

GERGELY ÁGI
ALPHA TAG

Ahogy én megéltem – Alpha kurzus

Hogyan lehet valami olyan dologról írni, ami leírhatatlan? Vajon én vagyok a megfelelő ember, aki erről valamit is mondani tud? Én, aki még most sem vagyok gyakori látogatója a vasárnapi miséknek? Nem tudom...

Egyszer régen valaki azt mondta nekem: Keresd Istent, és megtalálod. Hát én megtaláltam. Úgy és akkor, amikor már nem is hittem. Bajban voltam. (Ez nálam sűrűn előfordul). Na és hová fordul az, aki bajban van? Ki hová. Aki szerencsés, és van egy igazi család mögötte, az első körben oda. Aztán jönnek a barátok. Ha kiterjeszted a kört, következnek esetleg azok a jó ismerősök, akiket még beengedsz a bizalmadba. És ez a kör egyszer csak bezárul. Mert mi van, ha nem kapsz segítséget? Magadra maradsz. Illetve nem maradsz magadra. Mert Ő ott van veled. Mindig, bármilyen helyzetben vagy, Isten veled van. Csak te nem mindig tudod. Gondoltam, adok egy utolsó esélyt magamnak, és neki. Hiszen a szívem mélyén tudtam, hogy van, él, létezik bennem.

Templom. Vajon tényleg az Isten háza? Tényleg. És vannak-e angyalok? Bizony vannak. Köztünk vannak. Azt gondolom, emberek formájában is, akikben munkálkodik a Szentlélek. Persze ezek csak az én gondolataim. Az egyik átadott nekem egy meghívót. Olvasd el Ilonkám, és ha van kedved, gyere el az Alfa kurzusra. Fenntartásokkal, előítéletekkel ugyan, de elmentem. Mert nem csak velem szemben, de nekem is vannak, illetve most már, Istennek hála, múlt időben írhatom, voltak előítéleteim. Nagyon kedvesen fogadtak, engem és mindenkit maguk körül. Nem értettem igazán őket. Nem is ismernek engem. Miért ilyenek? Vajon igaz, vagy csak megjátszás ez az egész? És kezdődtek az előadások. És szép lassan megismertem őket. Hétről hétre jobban vágytam ebbe a közösségbe. Aztán nagyon szégyenkeztem. Mert igen, az Alfa kurzus valóban a szeretetről szól! Jézus ott volt velünk minden alkalommal. Elhittem, hogy én is fontos vagyok neki.

Ahogy te is kedves olvasó! A világ a szereteten keresztül javítható. Ez Isten eszköze. Nem mondom, hogy azonnal megjavultam. Viszont mindennap azon vagyok, hogy ne bántsak meg másokat. Azok az emberek, akik körülvettek engem, nagyon sokat segítettek ebben. Remélem én is tudok majd másoknak. Persze nem most, hiszen még nekem is nagyon sok tanulni való van. De hidd el nekem, egyedül sokkal nehezebb!

Az Alfa kurzus egy olyan közösség, ahol segítenek neked abban, hogy beszélj, kibékülj (ahogy én is tettem), hálát adj, tanácsot kérj Istennel való kapcsolatot építésében. És ahol szeretnek...

BALÁZS ICA

Ne félj, nem ítélek el!

**ABORTUSZ,
VETÉLÉS
LELKI FÁJDALMAINAK
FELDOLGOZÁSA**

TISZAALPÁRON

-elzártan a világ zajától-

SZERETETTEL VÁRJUK:

*Jávorka Lajos atya, Kovács Ferenc diakónus,
Treer Mária lelkipogozó.*

Ideje: 2015.június 25-28.

Jelentkezés: 06-20-482-7903, vagy
e-mail: nefeljnimittelkel@gmail.com

Megkeresését bizalmasan kezeljük.)

Info: www.abortusz-nefeljnimittelkel.hu

**Ha július 25. – akkor:
Fehér Vacsora!**

*Csak 2 kikötés: fehérben érkezünk,
és együtt vacsorázzunk!*

Nagymaros, Főtér, fél 8-tól

Étel-ital: saját batyuból,

szék-asztal: innen-onnan közösbe...

Ez az este az egész városé, sőt bárkié!

KUCKÓ hírek

*A Szent Rókus karitás� folyamatosan
forgatja meglévő készletét, ezért:*

KÍNÁL egyben KERES:

*felső ruházatot, szabadidő ruhát,
gyerekruhát, dzsekit, cipőt,
csecsemőholmit és felszerelést,
babakocsit, gyerekágyat, pokrócot,
ágyhuzatot, ágyneműt, függönyt,
szőnyeget, bútort, edényt,
háztartási eszközöket,
háztartási gépeket,
kályhát, hűtőgépet mosógépet,
gáz/villanytűzhelyt
(jutányos árért is, ha javítható)*

Nyitva tartás: szombatonként 9-11-ig.

Érdeklődés, bejelentkezés:

06-20/91-76-016,

Nagymaros, Dózsa Gy. u. 2.

FELHÍVÁS:

**ISMERETLEN VAGY BIZONYTALAN
EREDETŰ HOLMIT NE VEGYETEK KÉZ ALATT!**

Tanúság

Kiadja: Szent Kereszt Felmagasztalása Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Tanúság megjelenik húsvétra, pünkösdkor,
a Szent Kereszt Felmagasztalása ünnepén és karácsonykor.

Felelős kiadó: Gáspár István

Szerkeszti: Hortoványi Emőke

Főmunkatárs: Hortoványi Jenő

Munkatársak: Kovács Alexa és Légrádi Dávid,
Szigeti-Benedek Hajnalka, Gyöngyösi Gyula,
Zoller Andrea

Képanyag: Láng András

Nyomdai előállítás: Dunapress Bt, Nagymaros

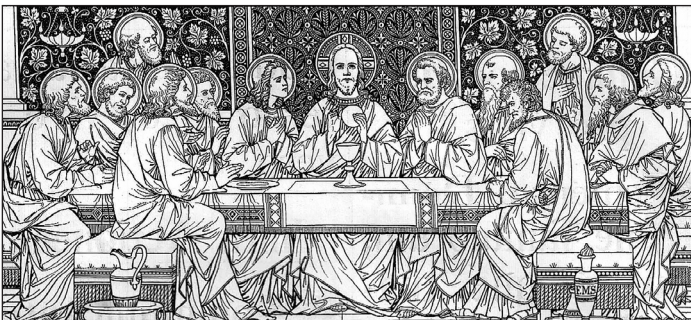
Megjelenik: 400 példányban

A szabadulás

Nagy volt a szomorúság Jakab halála miatt a szentek között. És Péter is fogságba esett. Heródes szándéka az volt, hogy őt is kivégezteti a nyilvánosság előtt. Ha Péter meghal, az egyház talán darabjaira hullik. De persze Isten ezt nem hagyhatta.

Éjjel elküldte az Úr az ő angyalát, és kiszabadította Pétert a börtönből. A láncai lehullottak, minden ajtó megnyílt előtte, és ő nem is volt pontosan tudatában annak, ami vele történik. De az Úr mindent elrendezett helyette. Péter tehát folytatta szolgálatát, és a közösséget körülvevő bánat is örömmé fordult.

Ez egy rövid történet az Apostolok Cselekedeteinek 12. fejezetéből, mégis mennyi tanulságot ad ma, a kísértések és az érzéki rabság idején.

Hogyan lehetséges ez? Mi kell ahhoz, hogy mi is átéljük a szabadulás csodáját a börtönünkől és a láncainktól, és együtt szolgálhassunk a közösséggel?

Ezt mondta neki az angyal: „Övezd fel magadat, és kösd fel sarudat!” Péter megtette.

Az angyal pedig ezt mondta neki: „Vedd fel a felsőruhát, és kövess engem!” (ApCsel 12, 8)

Mielőtt megkezdődött Péter szabadulása a börtönből, az Úr felszólította a felöltözködéskor. De vajon ez a felszólítás testi vagy lelki értelmében útmutató számunkra? Azt mondja a Római levél 13. fejezetének 14. verse:

„Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.”

Csakis a megtestesült Ige, Jézus Krisztus képes minket át-emelni az érzékek világából a hit és a döntések világába. Az Úr Jézus Krisztus felöltése magunkra annyit tesz, hogy az ő örömebe és szeretetébe merülünk alá, és ennek következtében kiszorul minden, ami az ó-emberünk hozadéka. És bár sokan élünk már át ilyen meghitt, intim viszonyt az Istennel, mégis hogyan lehetséges az, hogy meg is maradjunk benne?

„Álljatok meg tehát felővezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével.” (Ef 6, 14-15)

Az igazság szeretete, azaz az Ige általi szellemi megújulás, a megigazulás páncélja, mint Krisztusnak köszönhető győzelmünk örökkévaló ténye, és az örömhír befogadása, valamint továbbadása az az öltözet, amelyre a Lélek hív bennünket. Ezek segítségével vagyunk képesek hitünkben kitartani, a sátánnak ellenállni és elijeszteni őt. Ami Péter szabadulásának még csodálatos motívuma, hogy mindezek birtokában minden nehezítő körülmény, ajtó és kapu megnyílik előtte, de ő ennek tudatára csak azután ébred, hogy szabadulása beteljesült. Ez az Istenbe vetett bizalmunkat segítő elem. Mert ha teljességében is vagyunk a Lélek öltözetének, és igazságban is járjuk utunkat, akkor sem vagyunk képesek a Mindenható segítségére nélkül a sötétségből kijutni a világosságra. De

ha utunk végén majd visszatekintünk, rádöbbenünk, hogy a Jóisten keze mennyi segítséget nyújtott a nehézségekben. És van még egy dolog, amit kiemel az Írás.

„Pétert tehát a börtönben őrizték, az egyház pedig szüntelenül könyörgött érte Istenhez.” (ApCsel 12, 5)

Nem kell egyedül küzdened! Krisztusban testvéreid imádkoznak érted. Igyekezz megosztani a hited olyan emberekkel – családodként –, akik a legnagyobb bajban megmentésedre mindent elkövetnek, azaz imádkoznak érted.

LÉGRÁDI DÁVID

Ifjúsági találkozó

Május 16-án a Ceferino Ház ifjúsági közössége is részt vett a Nagymarosi Ifjúsági Találkozón. A Dejtárról, Vanyarcról és Kállóról érkezett fiatalok különös érdeklődéssel fogadták az előadásokat, hiszen a találkozó olyan témát tárgyalt, amely az idei évben közösségük alkalmain is kiemelt szerepet kap.

„Az Ifjúsági Találkozóra kisgyermek korom óta járok a családommal, de még sosem volt ennyire nagy hatással rám. Egészen más élmény volt egy ifjúsági közösség tagjaként részt venni az előadásokon, akikkel átbeszélhetjük, értelmezhetjük az elhangzottakat. Biológusnak készülök, így különös érdeklődéssel fogadtam Glovicki Eszter hormonokról szóló előadását. Ma is gyakran eszembe jutnak szavai, amelyeket úgy érzem, hogy életemben és tanulmányaimban is jól tudok majd hasznosítani. Remélem, hogy a következő találkozón is jelen lehetek közösségemmel.” (Bálint Bianka)

Programajánló

• X. ORSZÁGOS IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ A TISZTA SZÍVEK MOZGALMA SZERVEZÉSÉBEN - JÚNIUS 13. 9 óra, Helyszín: Külső-Ferencvárosi Szent Kereszt Plébánia, 1091 Budapest, Üllői út. 145 (3-as metró Ecséri úti megálló).

Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.” (Mt 5,6). Gyertek!

• 950. SZ. SZENT GELLÉRT PÜSPÖK CSERKÉSZCSAPAT CSERKÉSZTÁBORA - JÚLIUS 3-12 (10 NAP). Helyszín: Nógrád, Költségek: 15.000 forint. Rengeteg érdekes és izgalmas programmal várjuk a cserkészeket! Érdeklődni: őrsvezetőknél, vagy Maurer Mihálynál: 06-30/561-8130

• ZARÁNDOKLAT PIO ATYÁHOZ - AUGUSZTUS 7-14. Cél: Padova, Assisi, Manoppello, San Giovanni Rotondo, Tremiti szigetek, Loreto, Bologna. Indulás: Budapestről busszal. Ár: 120 ezer Ft/fő + 40 €, Ellátás: félpanzió. Érdeklődni lehet: Zeisler Heléna (az út idegenvezetője): +36 30 544 49

• CIGÁNY – NEM CIGÁNY TALÁLKOZÓ AUGUSZTUS 21. Mátraverebély-Szentkúton. Cigánypasztorációs témájú előadások, tanúságtételek, ünnepi szentmise és kulturális program várja a zarándokokat.